

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 6. Solitudo contra peccata, apta pœnitentiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Rebecca diligebat Jacob. Gen. 25. 28. Singulariter quæque nostrum tantò hæc Rebecca (cœlestis sapientia) plus diligit, quantò simplicior quisque habitat in tabernaculis. Nam è contra, quantò quis plus habet Esau, tantò minùs à Rebecca diligitur. id est, quantò ampliùs foras evagatur, tantò minùs S. Scripturæ lactatur uberibus, incusque repositò pane cibatur. Rupertus l. 9. in Gen. c. 7.

Apparuitq; ei Dominus in flamma ignis de medio rubi. Ex. 3. 2. Moyses, cum ingrederetur ad interiora deserti, vidit Dominum in rubo; velut ignem inflammantem consolationem accepit in animo, quam antè nunquam legitur suscepisse; noticiam habuit divinorum, & revelationem secretorum Dei. Sim. Cass. l. 4. c. 4.

Invenimus eam in campis sylva. Pl. 131. 6. Sylva, loca sunt inculca, & agrestia. In inculca, & agresti, via rationabiliter assumptà Christus Dominus invenitur. Non enim in campis deliciarum, sed sylvarum, qui se obtulit, requisitus: Quarantur loca remota, & nemorum campi; qui sunt amici, mœroribus, contemplationibus, apti, à strepitu alieni: & inibi invenietur, qui inter delicias, & turbas, sæpe perditus est. Sim. Cass. l. 6. c. 7.

Soror mea, amica mea, columba mea, immaculata mea. Cant. 5. 2. Quis tibi renuntiavit, immaculatam esse, & amicam? si intus est, sinè maculâ, sinè nævo est: amica sponsi, si amica solitudinis. *Vox Dilecti pulsantis: aperi mibi.* Oliva l. 2. Strom. 5. Matth. 12. 40. Ergone sepulchrum Christi &c.

Vox clamantis in deserto. Isa. 40. 3. Primò omnium considerandam arbitror gratiam deserti, beatitudinem eremi; quæ ab initio gratiæ quieti sanctorum meruit consecrari. Consecravit nobis planè habitationem deserti *Vox clamantis in deserto*: quanquam & ante ipsum quibuscunque sanctissimis Prophetarum, velut auditorum spiritus, amica semper fuerit solitudo. Guarrius l. 4. de adv. Dom.

Ex Novo.

Assumpsit duodecim Discipulos secretò. Matth. 20. 17. Ut Christus Discipulos suos mysteria suæ sanctissimæ Passionis doceret, eos à turbis segregat. Nam, ut quis divina percipiat; necesse est à Mundana turba fugere. Sylveira c. 37. hic.

Statim spiritus expulit eum in desertum. Marci 1. 12. Spiritus S. non libenter habitat, ubi turba, & frequentia, & dissensiones, & rixæ, sunt; sed spiritus S. propriè sedem habet solitudinem. S. Chrysostr. hom. 3. hic.

Factum est verbum Domini super Joannem in deserto. Luc. 3. 2. Non in aula He-

rodus, non in frequentia hominum. Ut suavis citharæ concentum audiamus, populi perstreptentis tumultum fugiamus. Non in Ægypto, sed in deserto Sinai, cum populo Israël locutus Dominus. Barradius t. 2. l. 1. c. 7. morali 1.

Rabbi, - ubi habitas? Joan. 1. 38. Cur volunt hi duo Discipuli scire Christi habitationem? quia non transcurfu, nec in via, nec in publico, volebant discere, sed in secreto; & magnâ deliberatione desiderabant instrui de rebus Domini. Sylveira hic.

Solus erat Petrus, & totum per orbem consecrandarum gentium cognovit mysteria. Act. 10. 1. S. Ambrosius ep. 41.

Fui in insula, que appellatur Patmos. Apoc. 1. 9. Ubi talia videre, ac tanta, promeruit? nunquid in urbibus? nunquid in regum adibus? nunquid in locis sublimibus? non: sed in insula Patmos à Domitiano relegatus. Ansbertus. Insula hæc valde remota, & solitaria; ibi tanta ei mysteria revelata. Sylveira hic. q. 37.

In noctis silentio, quando secretè cum illa Deus est in cubiculo suo; quando pacata, & quieta sunt omnia; quando pax habetur intus à vitiatorum perturbatione; & foris ab omni inquietudine, & occupatione; quando silent vitia, & peccatorum omnium recordatio: sensus quoque exteriores sopiuntur, & Mundanorum memoria. Cum itaque tanta quies fuerit, & jam silent omnia; tunc jam audiri poterit vox Dei: quæ non tantum loquitur, sed susurrat; id est, tenuiter, & occultè, aliquid humanæ menti manifestat. Richardus à S. Victore c. 7. in Cant.

§. V.

Solitudo meretur Angelorum consortium.

SOLA erat Agar. Gen. 16. 6. 7. Elias solus. 3. Reg. 19. 5.

Et ecce Angeli accesserunt. Matth. 4. 11. Angelorum non carebat consortiò, qui hominum consortia devitabat. Sim. Cass. l. 4. c. 4. hic.

Ad monumentum foris plorans. Joan. 20. 11. Ut intelligamus: quòd quamvis sola non esset; sodalibus tamen aut sedentibus, aut quasi vagantibus quærendo, ipsa sola juxta osium monumenti foris non sedebat; sed stabat, & flebat. -- *Et vidit duos Angelos.* Cajetanus hic.

§. VI.

Solitudo extra peccata, apta penitentia.

SOLUS erat Adam, & non est prævaricatus. Gen. 2. quia mens ejus adhærebat Deo. Postquam verò ei mulier adjuncta est, non pot. erat

poterat inhærere mandatis cœlestibus: & ideò se abscondebatur. S. Ambros. ep. 41.

Cumq; recessissent à civitate - dixit Dominus ad Josue: leva clypeum. Jos. 8. 15. 16. 18. Extra urbem Hayenses cœsi. Cur Deus hostes non tradit in ipsa civitate: Orig. hom. 8. in Jos. Hac interpretatur chaos: chaos autem locum, vel habitaculum, esse noverimus contrariarum virtutum; quarum rex, & princeps, diabolus est. Ut vitia, & diabolus, vincas, in deserto, & solitudine, cum Christo pugna. Naxera hic §. 21.

Conclufit Vago ostia cubiculi, & abiit. Judith 13. 1. Male meritis es de domino tuo, leno: armasti enim pudicitiam valvarum oclufione. Egressa Dina violatur à Sichem. Gen. 34. 1. obsepta Judith triumphat, & jugulat Holofernem. Oliva l. 2. Strom. §. Egrone sepulchrum Christi.

Sepem circumdedit ei. Math. 21. 33. Sollicitus Dominus de vinea. Ecclæ 10. 8. *qui dissipat sepem, mordebit cum coluber.* Id. ib.

Imponens illum in iumentum suum, duxit in stabulum. Luc. 10. 34. Quid curarioni cum stabulo? Eductum è via, in qua fauciamur, clausura ita fulcit; ut etiam sine unguentis, duobus tantum denarijs, absolvi curatio possit seminecis. Id. ib. Valerianarium tuum, ò ægrote, ò languide, cella tua est. S. Bernardus ep. ad fratres de vita Solit.

Nonne dimittit 99. in deserto, & vadit ad illam, qua perierat? Luc. 15. 4. Si desertum relinquit, ut ovem perditam quærat; non in deserto perditam fuit; sed in uribus, & oppidis: ut eam reducat; in desertum vult humeris suis deferre. Vide, quò miseriarum deveniat ovis, ubi ad frequentiam populorum divertit. Alvarez in Gen. 45. Illustr. 271. Ovem errantem requisivit pastor bonus, relictis 99. in solitudine, hoc est, in superno loco cœlesti. Solitudo enim est cœlum, & à mundano tumultu sequestratum, plenumque omni tranquillitate, & pace. Theophylactus in Luc. Mirabar, pastorem 99. oves sine custode derelinquere, ut unicam invenire possit. Chariorne illi unius hominis, quàm 99. salus? minime. Ità enim pastor perditè ovicula studet inventioni; ut reliquas oves nulli discrimini objiciat. Cuiam ergo reliquas commisit? certè Deserto; quò solet homines accuratissimè custodire. Escobar. t. 6. Par. Chr. l. 11. p. altera. de ovicula.

O solitudo beata! ò ereme, mors viorum, vita virtutum. S. Bernardus hom. de verb. Dom. in illud, simile est reg. cœlor. homini negotiatori.

§. VII.

Solitudinis derelictio sordes trahit, nocet.

Afferam pauxillum aque, & lavate pedes vestros. Gen. 18. 4. Idem dicebat

Loth. Hinc illa Religiosorum tam celebris consuetudo (quod Glossa ordinaria, seu Strabo Fuldenfis in c. 28. Gen. notavit) ut venientibus de via fratribus pedes lavarent. Alludit hæc consuetudo ad illud Joan. 13. 10. *qui lotus est, non indiget, nisi ut pedes lavet.* hoc est, qui mundus est, non propterea tam mundos ex omni parte habet pedes, quin aliqua apud illum maneant imperfectiones, & navi. Religiosi ergo foris redeuntis pedes lavantur; ut intelligat, se non tam perfectum revertisse, quàm abierat: & fortè de terra, quam calcavit, labeculam quampiam contraxisse. Did. Niff. Pol. Cœlor. p. 1. l. 5. c. 5.

Semei veritatem egressionem carò luit. 3. Reg. 2. 37. 42. 46.

Sordes ejus in pedibus ejus. Thren. 1. 9. *deposita est vehementer, non habens consolatore* ib. Ecce tota tibi civitas luctui, fletui, tradita sine consolatore. Sed unde hi fletus? & sine consolatore lamenti causa? *Sordes ejus in pedibus ejus.* Si non ad terrena, & lutea, bona egrederetur; si gloria ejus esset ab intus. Baeza t. 1. l. 5. c. 2. §. 2.

Homo quidam descendebat ab Jerusalem in Jericho. Luc. 10. 30. Qui ab Jerosolymis recedit ad Jericho, id est, qui à cella egreditur ad hominum diverticula, incidit in latronum manus. S. August. contra Pelag: Jerusalem paradysus, ubi pax, & læticia; Jericho Mundus, in quo omnia orta occidunt sicut luna. Escobar. t. 6. Par. Chr. l. 11. sect. 2. Obs. 2.

Quantò quis latius foris extenditur, tantò intus minoratur. Thom. Kemp. l. 3. ad Novit.

Fluvius exundans omnem in se infert immunditiam; & sic turbidus, & obscœnus, fluit. Talis est homo, qui, solitudine relicta, vagatur foras. Diez. Dom. 3. Quadr.

§. VIII.

Solitudo dat pretium, astimationem.

Posuit velamen super faciem suam. Ex. 34. 33. Moyses cum Domino collocutus faciem ostendit coruscantem; quò visò filii Israel fugati: velò idcirco radios obnubilavit. Vel apud sæculum plus fulget, cum à creaturis remotior, numiniq; propinquior. De creaturarum accessu lumen obfuscat, & splendoribus velum obducitur: fulgentior in tabernaculo, obscurior in populo. Naxera in Jos. 14. §. 43.

Ibat in desertum locum, & turba requirerant eum. Luc. 4. 42. Vis à sæcularibus quari, eos noli querere. Joannes in solitudine; sed turbis vallatur. Petrus arcessitur à Cornelio, dum in solario domus orat. Act. 10. 22. Oliva l. 13. Strom. hic.

Q9993

Alind